

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 2C/515/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412209702
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2015:8412209702.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v právnej veci žalobcu: Q. Ž., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. XXXX/X, XXX XX K. - N. N., právne zastúpený Mgr. Milošom Čičmancom, advokátom so sídlom Rastislavova 36, 058 01 Poprad, IČO: 42 077 206, proti žalovanej: S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX N. N. I., právne zastúpená JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom so sídlom Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 42 027 942, o vrátenie daru, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** uhradiť žalovanej trovy konania vo výške 4.446,10 eur a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žiadal, aby súd určil žalovanej povinnosť vrátiť mu poskytnutý finančný dar vo výške 23.235,76 eur a nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že v roku 1998 poskytol žalovanej v hotovosti finančný dar v celkovej výške 700.000,- Sk teda 23.235,76 eur na základe ústne uzatvorenej darovacej zmluvy za účelom kúpy a následnej opravy kúpeného bytu žalovanou. Táto sa však dopustila voči synovi žalobcu mal. M. Ž. opakovaného hrubého porušovania dobrých mravov tým, že mu spôsobovala psychické utrpenie a to najmä vyhrázaním sa samovraždou vyvolávaním strachu a stresu a citovým vydieraním. Pre takéto konanie bolo dňa 3.6.2011 mal. M. Ž. na žalovanú podané trestné oznámenie a súčasne na návrh žalobcu Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 6P 57/2011 bolo vydané rozhodnutie o zverení mal. M. Ž. a mal. V. S. do osobnej starostlivosti žalobcu a žalovanej bol zakázaný styk s uvedenými maloletými deťmi. Žalobca poukázal na ust. § 630 Občianskeho zákonníka a mal zato, že uvedené konanie žalovanej dostatočne preukazuje hrubé porušovanie dobrých mravov voči členovi rodiny žalobcu a tým odôvodňuje nárok žalobcu žiadať vrátenie poskytnutého daru.

Na pojednávaní a v priebehu konania, tak žalobca ako aj jeho právny zástupca zotrvali na podanej žalobe. Právny zástupca žalovanej uviedol, že v žalobe sa uvádza, že v r. 1998 bol jeho klientke poskytnutý finančný dar v uvedenej výške a z týchto finančných prostriedkov si mala zakúpiť predmetnú nehnuteľnosť. Popreli túto skutočnosť, žeby v roku 1998 žalovaná obdržala finančný dar od žalobcu z ktorého by si mala kúpiť nehnuteľnosť a žalovanej do rúk ani žiadna takéto finančná hotovosť vo forme daru poskytnutá nebola. Nehnuteľnosť bola zakúpená pred rokom 1998. Uviedol, že neexistuje dôkaz, aspoň nebol na súde predložený, žeby v roku 1998 si žalovaná zakúpila predmetnú nehnuteľnosť. Navyiac nie sú splnené podmienky na vrátenie daru v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka. Najskôr vo veci a neskôr aj voči žalovanej bolo začaté trestné stíhanie pre prečin týrania blízkej a zverenej osoby, toto však neskôr bolo zastavené, tak ako vo veci, neskôr aj voči žalovanej. Právny zástupca žalovanej ako dôkaz predložil súdu stanovisko Krajskej prokuratúry v Prešove z 2.5.2014 v ktorom sa o. i. uvádza, že uznesením z 1.4.2014 pod sp. zn. ORP/246/KP-KK-2011 na Okresnú prokuratúru doručenom dňa

8.4.2011, podľa § 215 ods. 1. písm. b) ods. 4 Tr. poriadku bolo zastavené trestné stíhanie vo veci nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenia o zastavení sú právoplatné. Nato reagoval právny zástupca žalobcu tak, že to že konanie odporkyne nebolo kvalifikované ako trestný čin neznamená, že neboli hrubo porušené dobré mravy. Tieto boli porušené na základe čoho došlo aj k zákazu styku žalovanej s maloletými deťmi. Žalobca vypovedal, že v žalobe bol uvedený rok 1998 z dôvodu, že vychádzali z výpisu z katastra nehnuteľností. Či to bol presne tento rok, alebo to bol rok predtým alebo potom, to presne uviesť nevedel. Trval na tom, že žalovaná sa správala k deťom tak, ako je to uvedené v žalobe. Nebolo to posudzované ako trestný čin len z dôvodu, aspoň tak mu to bolo povedané, že deti nemajú trvalé následky. Toto tiež ale nie je pravdou, doposiaľ z toho následky majú. Nechceli chodiť po doktoroch, po psychiatroch, preto to riešili doma, aby mali kľudné rodinné zázemie. Syn bol vypočúvaný aj v konaní keď sa jednalo o dom, tam vypovedal čo mu matka robila, ako ho týrala, atď.. Pokiaľ ide o finančnú hotovosť 700.000,- Sk, tie odovzdal priamo žalovanej do rúk. Povedala mu vtedy, že je na predaj byt aj garáž. Chceli odkúpiť byt jej mamy a byt jej tety do osobného vlastníctva. Aký to bol byt, či mestský alebo družstevný nevedel, ale chceli ho odkúpiť, tak jej peniaze dal. Žalovaná uviedla, že nikdy sumu 700.000,- Sk do rúk od žalobcu nedostala. A ani od nikoho iného a teda od p. E., ktorého žalobca spomínal. Byt ktorý predala, teda kúpnu cenu použila spolu s hypotékou na kúpu bytu v Poprade, pretože stále sa snažila aj snaží, aby aspoň V. bola s ňou, a teda aby nemusela zase meniť prostredie a mala zázemie v Poprade, teda v prostredí v ktorom už nejaký čas vyrastá. Žalobca sa ju snaží od nej úplne odseknúť, úplne vymazať matku z jej života. Žalovaná vždy mala aj má záujem o deti. M. je už teraz plnoletý, má svoje záujmy. O V. bude bojovať naďalej, aj keď už nevie ako ďalej a nevládze. M. s ňou komunikoval, sú o tom dôkazy v spisoch, aj s jej mamou až do doby kým nebol zverený do výchovy otca a kým nemal zmenené priezvisko. Potom už bol pod jeho značným vplyvom a úplne sa otočil.

Súd vypočul žalobcom navrhovaného svedka X. E., ktorý uviedol, že vie čo je predmetom konania, pozná oboch účastníkov, preto sa aj vedel vyjadriť, že niekedy pred 16-17 rokmi p. Ž. odovzdal p. S.Á. peniaze. V aute mal 600.000,- Sk a ešte asi 2-3 dni predtým menil 10-korunáčky, ktoré zbieral. Bolo to možno 120.000,- Sk. Pri odovzdávaní peňazí bol osobne prítomný aj svedok aj s p. S.. V podstate to bola náhoda, ale aj oni chodili k pani S. pravidelne raz za mesiac, nosili jej mäso, klobásy a podobne. Za akým účelom jej peniaze p. Ž. odovzdal, svedok sa vyjadriť nevedel, oni tam len doniesli mäso, a medzitým jej p. Ž. odovzdal peniaze. Na otázky právneho zástupcu žalovanej reagoval svedok tak, že u p. Ž. pracoval od roku 1994 v podstate do výsluchu, teraz pracuje v spoločnosti Oktan a.s. a kto je tam majiteľom nevedel. Keďže pred dvoma - tromi mesiacmi sa menili majitelia. To, že v aute mal p. Ž. 600.000,- Sk vedel preto, že disponuje s účtom p. Ž. a chodil mu vkladat' tržby, vyberat' peniaze a podobne. Len započul ako sa rozprávali, že peniaze mali byť odovzdané za účelom kúpy bytu. Na otázku žalovanej kde jej mal p. Žemba odovzdať peniaze svedok uviedol, že to bolo v byte jej mamy a nebol tam nikto iný prítomný, len žalovaná, svedok p. S. a p. Ž.. Žalovaná uviedla, že to nie je pravdou. Právny zástupca žalovanej predložil súdu k nahliadnutiu originál notárskej zápisnice, ktorý si súd založil vo fotokópii do spisu, ktorej súčasťou je kúpna zmluva z 19.2.1996 spísaná u notára JUDr. Siskoviča z ktorej bolo zrejmé, že byt bol kúpený v roku 1996 a v tom istom roku bol povolený aj vklad do katastra nehnuteľností, konkrétne 13.6.1996.

Právni zástupcovia účastníkov vo veci dávali aj písomné vyjadrenia a stanoviská. Vo vyjadrení datovaného dňom 5.12.2014 právny zástupca žalobcu o.i. s poukazom na ust. § 630 OZ uviedol, že zákonodarca zreteľne určil možnosť darcu domáhať sa vrátenia daru už len pri porušení dobrých mravov, nie až pri spáchaní trestného činu, nakoľko porušenie dobrých mravov, vzájomne akceptovateľnej miery správania sa samo o sebe nemusí, a často ani nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu. Zatiaľ čo v otázke právnej zodpovednosti, trestných činov, sa pohybuje v doméne práva, otázka dobrých mravov oblasť práva priam bezhranične prekračuje. Mravy reprezentujú určitú mieru dobra, merítko etického hodnotenia konkrétnych situácií, pravidiel morálneho charakteru všeobecne platných v spoločnosti, ktorá uplatňuje a presadzuje vzájomnú slušnosť a rešpektovanie, ktoré však nemožno uzavrieť do nekalej normy práva odzrkadľujúcej všetky situácie reálneho života, nakoľko mravy podliehajú spoločenskému vývoju. Konanie proti dobrým mravom je v zásade konanie, ktoré síce priamo neodporuje zákonu, ani ho neobchádza, ale poškodzuje záujmy tretích osôb, tým, že ide o konanie, ktoré spoločnosť považuje za neprípustné a preto by sa nemalo vyskytovať. Uviedol, že zastavenie trestného stíhania voči žalovanej nie je pre tento prípad relevantné. Ak právny zástupca žalovanej tvrdí, že nič také, pokiaľ ide o správanie sa jeho klientky k deťom nebolo preukázané, poukázal právny zástupca žalobcu na doterajšie trestné stíhanie a výpoveď syna účastníkov M. Ž.. Uviedol, že trestná vec bola zastavená z dôvodu

nepreukázania žeby skutok bol trestným činom. Mal zato, že trestné stíhanie, ako aj samotný zákaz styku žalovanej s deťmi hodnoverne preukazujú porušenie dobrých mravov vo vzťahu k žalobcovi či jeho rodine. Poukázal tiež na konštatovanie v uznesení Okresnej prokuratúry Kežmarok zo dňa 14.11.2014 pod sp. zn. Pv 491/11/7703-33 kde sa hovorí, že pri preukázaní, že ku konkrétnemu protispoločenskému konaniu zo strany podozrivej S. S.Á. skutočne došlo, možno konštatovať, že táto svojim konaním nenaplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Právny zástupca žalovanej teda mal zato, že je zreteľne preukázané, že žalovaná sa dopustila skutkov tak, ako to vo svojej výpovedi uviedol jej syn M. S., resp. aspoň sčasti, ktoré možno charakterizovať ako protispoločenské konanie. Tým, že tento skutok nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu neznamena, že ním neboli porušené dobré mravy. Keďže právnomu zástupcovi žalovanej bolo toto vyjadrenie doručené na pojednávaní, uviedol, že sa k nemu písomne vyjadří, keďže ide o rozsiahle stanovisko.

Na tomto pojednávaní dňa 8.12.2014 bol vypočutý aj svedok M. Ž., syn účastníkov konania, ktorý vypovedal že pokiaľ ide o kúpu predmetného bytu, k tomu sa samozrejme vyjadriť nevie, bol vtedy ešte veľmi maličký, ale vie sa vyjadriť k spolužitiu s mamou a k problémom ktoré tam nastali, čo vyústilo až do toho, že sa od nej k tatíkovi odsťahoval. Asi pre 7-8 rokmi, keď začal chodiť na dovolenky s otcom a s jeho vtedajšou priateľkou sa všetko začalo. Vždy po návrate ho mama vypočúvala, pýtala sa na okolnosti ako trávili dovolenku a podobne. Musel je všetko rozprávať, načo následne sa ona vždy rozčúľila, začala rozbiť veci, nastávali rôzne incidenty v domácnosti. Najskôr ho začala volať priezviskom bývalej priateľky jeho otca, bola k nemu veľmi agresívna, nadávala mu a používala vulgarizmy. To sa opakovalo aj keď začal otec chodiť s terajšou manželkou, takisto vždy nasledovali výsluchy a podobne. Kázala mu, aby pýtal od otca peniaze a keď ich nedoniesol dosť, podľa jej predstavy, zas bol problém, cirkusy, hádky a nadávanie. Stalo sa, že keď ho viezla na tréning do Y. tiež došlo k nejakej hádke, už si nepamätal čo bolo príčinou, ale výrazne zvýšila rýchlosť na aute, pýtala sa do ktorého stromu má naraziť a podobne. Cesta späť už bola v poriadku. Podobný incident bol napr. aj keď prechádzali cez S., povedala vtedy, že sa ide zabiť, zastala hore na S., vystúpili z auta, ona sa následne dnu v aute zamkla s tým, že sa ide zabiť. Obdobné incidenty boli aj keď tatík organizoval L.. Svedok sa na nich zúčastnil aj so sestrou. Tiež boli problémy, babka volala aby sa vrátili, že mama sa chce zabiť a podobne. Svedok pýtal otca aby sa s ňou porozprával, pretože sa tam ďalej nedalo existovať, k čomu aj došlo, ale po tomto rozhovore mu takisto nadávala, kričala čo o nej rozpráva a podobne. Počas L., a on jej v tom nedokázal zabrániť, zhltna veľa tabletiiek a chcela sa zabiť, čo aj kričala. Musel zavolať záchranku, políciu, odviezli ju do nemocnice a v ten večer ešte mu babka volala, že sa má vrátiť, lebo je tam na izbe s nejakou pani, ktorá ju do rána zabije a podobne. Toto hovorila aj pred jeho sestrou, ktorá sa rozhodla, že vzhľadom k týmto okolnostiam ostane v dome s nimi, ale to už odmietol ďalej znášať, odišiel k otcovi a odvtedy vlastne s ňou nežije. Uviedol, že kým býval s mamkou v spoločnej domácnosti do tých 15. rokov, tak sa starala, nakupovala, prala aj mu pomáhala prvé ročníky so školou s učením, mal vždy samé jednotky, neskôr sa už učil sám. Varila babka. Učila sa aj so sestrou V.. Ak sa mal vyjadriť k režimu u mamy, tak uviedol, že do tých 12.-13. rokov musel byť doma do šiestej, potom do ôsmej, režim mal u nej prísny. V závere tohto pojednávania sa žalovaná vyjadřila ešte k okolnostiam uzavretia kúpnej zmluvy na otázku svojho právneho zástupcu, keď uviedla, že bola u notára doma. Notár pochádza zo N., podpísala tam zmluvu, pani S. - predávajúca tam nebola, túto osobu nikdy nevidela a kedy ona podpísala zmluvu nevie. Zmluvy zobral hneď p. Ž. do K. a nevie ani kto a akým spôsobom zaplatil kúpnu cenu.

Súd na ďalšom pojednávaní vypočul aj svedkyňu p. S. S., ktorá vypovedala, že predala byt p. S.H., má na to zmluvu overenú JUDr. Siskovičom, ktorý ju overoval v byte mamky p. S.. Ohľadom predaja komunikovala s p. Ž., ktorý jej odovzdal peniaze 290.000,- Sk, ktoré použila na kúpu 1-izbového bytu v K.. Pani S. poznala z mesta, bližšie nie, skôr jej mamku. Pána Ž. osobne nepoznala. Mala zato, že pri podpise zmluvy boli prítomní rodičia p. S.. Ak sa mala vyjadriť k odovzdaniu peňazí a za akých okolností boli odovzdané, uviedla, že bližšie sa nevie vyjadriť, ale myslí, že prišli k nej domov, či ešte niekto iný bol s p. Ž. si nepamätala, je to už 19 rokov. Komunikovala len s p. Ž., raz spolu aj išli autom do K.. Najskôr podpísala zmluvu a potom dostala peniaze. Viac sa s p. Ž. nevideli. Záznam o odovzdaní peňazí spísaný nebol, len sa peniaze odovzdali. Pokiaľ išlo o jednanie ohľadom kúpy bytu, tak nebol to veľký proces, bola rada, že byt predá a ako p. Ž. sa dozvedel o tomto byte nevedela. Žalobca na výpoveď svedkyne reagoval tak, že ju vidí prvýkrát a nech povie kedy sa videli a kde. Na toto svedkyňa uviedla, že to nie je pravdou, videli sa, nepamätala si už presné okolnosti, bolo to pred 19. rokmi, ale vedela, že raz išla s p. Ž. v aute. Veľkým čiernym terénnym autom ju viezol do K., tam jej asi aj dal tie peniaze. Žalovaná k

výpovedi svedkyne dodala len to, že kúpnu zmluvu podpisovala sama, v rodičovskom dome p. N., kde ju podpísala svedkyňa nevedela.

Právny zástupca žalovanej súdu doručil písomné vyjadrenie datované dňom 29.12.2014 v ktorom o. i. uviedol, že nie jej pravdivé tvrdenie, že žalobca v roku 1998 poskytol žalovanej hotovostný finančný dar v celkovej sume 700.000,- Sk na základe ústne uzatvorenej darovacej zmluvy za účelom kúpy a následnej opravy kúpeného bytu žalovanou. V tomto roku žalovaná žiaden byt nekúpila ani neopravovala. Byt bol zakúpený v roku 1996, teda dva roky predtým ako tvrdí žalobca. Nesúhlasil s jeho obranou, že nemohol vedieť kedy došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov vzhľadom na značný časový odstup. Uviedol, že žalobu podal žalobca na súd dňa 19.11.2012. Z verejnej listiny, t.j. z listu vlastníctva č. XXX vedenom na Okresnom úrade Kežmarok, správa katastra, ku ktorým mal prístup každý občan vyplýva, že v čase podanie žaloby vlastníčkou bytu bola žalovaná. Vyplýva z neho tiež to, že byt bol zakúpený formou notárskej zápisnice N29/96 registrovanou pod V231/96 a bol kúpený v roku 1996, čo zodpovedá predloženej kúpnej zmluve. Z tohto dôvodu žalobca nemohol dať finančné prostriedky dať v roku 1998 za účelom kúpy bytu. Žalovaná bola vlastníčkou bytu aj v čase podania žaloby a predala ho v roku 2013. Podľa názoru právneho zástupcu žalovanej sa žalobca mal domáhať žalobou vrátenie daru - bytu, ak dal, ako tvrdí finančné prostriedky na kúpu bytu a jeho rekonštrukciu, a nie vrátenia daru - finančných prostriedkov. Žalovaná jednoznačne uviedla, že žalobca jej nikdy finančné prostriedky - dar na zakúpenie bytu a jeho rekonštrukciu nedal, a preto takýto dar ani nemohla prijať. Poukázal na rozpornosť výpovede svedka X. E., ktorý uviedol, že žalovaná mala prijať peniaze niekedy pred šesťnástimi - sedemástimi rokmi, celkovo v sume 720.000,- Sk a teda nie 700.000,- Sk. Tento svedok si pamätal i na takú skutočnosť, že suma 120.000,- Sk mala byť z 10-korunačiek, ktoré mal p. Ž. zbierať, následne pred odovzdaním žalovanej vymeniť za bankovky. Ak toto tvrdenie svedka vzbudzuje značnú pochybnosť o pravdivosti ním uvádzaných skutočností, nakoľko váha jednej 10-korunačky bola 6,6 gramu a teda 12.000 desaťkorunačiek (120.000,- Sk) by predstavovalo váhu 79,2 kg. Javí sa viac ako nereálne aby niekto s takouto váhou išiel do banky. Tento svedok sa ale na druhej strane nevedel vyjadriť za akým účelom mali byť peniaze dané žalovanej, pričom sa jedná o svedka, ktorý v podstate od roku 1994 až doposiaľ t.j. do 3.11.2014 pracoval pre p. Ž. v spoločnosti Q. a bol doslova jeho pravou rukou, ako sám uviedol. K otázke porušovania dobrých mravov vo vyjadrení sa uvádza, že žalovaná so synom M. ako aj dcérou V. žila v spoločnej domácnosti až do roku 2011, výlučne sama sa starala o ne a zabezpečovala im dennú osobnú starostlivosť bez ich otca. Túto skutočnosť potvrdili aj triedni učitelia detí, ošetrojúci lekári, tréneri a podobne a vyplýva tiež z viacerých správ, ktoré sa nachádzajú vo vyšetrovacom spise a na základe ktorých je žalovaná hodnotená veľmi pozitívne, ako starostlivá matka, ktorá sa o deti vzorovo starala, zaujímala sa o nich, a najmä v škole neboli triednymi učiteľmi zistené žiadne emocionálne zmeny v ich správaní. Aj znalkyňa z odboru klinickej psychológie, ktorej znalecký posudok sa tiež v predmetnom spise nachádza, konštatovala, že u M. S. je snaha odpútať sa od matky ako aj snaha o emocionálnu separáciu, snaha pôsobiť mužne, čo viedlo k tomu, že sa snaží naviazať na otca, ktorý je pre neho určitým vzorom. Konštatovala, že v posudzovaní udalostí u M. sú zvýraznené subjektivistické názory a určité opisované udalosti môžu byť mierne skreslené. Poukázal tiež na rozpornosť jeho výpovedí, tak na polícii 3.6.2011 ako aj na pojednávaní na Okresnom súde v Kežmarku v konaní pod sp. zn. 8C/178/2013 ako aj v predmetnej prebiehajúcej veci dňa 8.12.2014. V trestnom konaní uviedol dňa 3.6.2011, že bolo to prvýkrát asi pred štyrmi alebo piatimi rokmi, teda v roku 2005 alebo 2006, kedy mu mama povedala, že sa chce zabiť, pričom išla autom veľmi rýchlo. Potom sa to znovu po roku opakovalo, porozbýjala doma aj veci, teda malo sa to stať niekedy v roku 2008, potom v roku 2009 sa to malo zopakovať, keď ho viezla do H. a ďalší incident sa mal odohrať v roku 2011, keď ho viezla z K. v aute. Vyzvala ho aby po zastavení z auta vystúpil, že sa ide zabiť, čo on odmietol, začal plakať, povedal že ju má rád, lebo ho vychovala a potom bez slova odišli autom do N.. Potom sa to opakovalo ešte viac krát, keď mu mama vytykala, že má čas na kamarátky, lebo je ešte školopovinný a že sa mu vyhrážala, že sa zabije ak ju nenechá. Po incidentoch išiel bývať k otcovi, v tom čase ešte navštevoval základnú školu. Následne chcel ísť k otcovi do K., mama ho nepustila. Poukazoval tiež na to, že chodil každý víkend do K. v čom mu mama bránila a nechcela ho pustiť, s tým že prekračuje hranice, tvrdila, že sa kvôli tomu zabije. Na posledný incident poukázal v roku 2011 kedy si mala zobrať tabletky, v tom čase bol v K. a keď sa vrátil domov došlo k hádke. Mama chcela vziať kľúče od auta, že sa chce zabiť, on jej v tom zabránil tak, že zavolať babku aj jej brata a potom mala zobrať tabletky. V predmetnej veci na záver uviedol, že mama ho nikdy nebila, nezamykala ho, neodopierala mu stravu alebo niečo zakazovala. Vždy ho vydierala tým, že sa zabije, a to preto aby sa nestýkal s kamarátkou a preto aby nemal radšej otca ako ju. To robila asi len preto, žeby ho mohla stratiť a chcela aby syn ostal s ňou. K sestre sa tak nesprávala. Na pojednávaní na súde v konaní 8C/178/2013 dňa 28.3.2014 spomenul

incident s autom, keď ho viezla na tréning do Y., ako aj čo malo byť v roku 2005 - 2006 a následne si spomenul aj incident, ktorý sa stal asi v roku 2009, keď mala porozbíjať v kúpeľni veci. Uviedol, že mal prísny režim doma, nemohol vychádzať po 18-tej hodine von s kamarátmi a preto žiadal otca, aby sa s matkou o tom porozprával. A následne si spomenul na incident s liekmi v roku 2011. Rozdielne však vypovedal na pojednávaní v predmetnej veci, kedy uviedol, že všetko sa začalo pre šiestimi siedmymi rokmi, mama žiarlila na otca a on jej musel rozprávať ako trávili dovolenky, keď sa rozčúlila, porozbíjala veci a mala mu nadávať a používať rôzne vulgarizmy a správať sa agresívne. Prikazovala mu, aby od otca pýtal peniaze a keď ich nedoniesol, tak naňho kričala a nadávala. Potom opísala incident z mája 2011 v súvislosti s tým, keď si zobrala tabletky v čom jej mal on brániť, a následne mala byť odvezená sanitkou do X.. Po tomto incidente odišiel preč z domu k otcovi. Teda zo samotných výpovedí svedka M. Ž. (predtým S.) nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by zakladali podmienky vrátenia daru. Hrubým porušením dobrých mravov je zvyčajne ich porušenie značnej intenzity alebo sústavné porušovanie, a to či už fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potrebnej pomoci a podobne. Za hrubé porušenie dobrých mravov nemožno považovať stav, keď maloleté dieťa vyslovilo súhlas s podaním trestného oznámenia (Ro NS ČR z 12.2.2004 sp. zn. 33Odo 1192/2000). Právny zástupca žalovanej uviedol, že ani jedna z podmienok vrátenia daru nebola splnená. Žalobca nevyzval žalobkyňu, aby mu vrátila dar mimosúdnou cestou. Matka sa o deti riadne starala sama od ich narodenia, a nesúhlasila s tým, aby sa M., ktorý bol v tom čase ešte školopovinný, správal tak, čo by bolo v rozpore s jeho vekom, vzhľadom na jeho intímnu známosť s jeho priateľkou, ktorá bola o dva roky staršia. Nebolo preukázané, žeby jej správanie bolo sústavné a značnej intenzity. O tom, že v skutočnosti išlo o ojedinelé konanie, a neužíva žiadne lieky a netrpí žiadnou psychickou chorobou, ako dôkaz predložil aj vyjadrenie S.. Právny zástupca žalovanej tiež uviedol, že otec so súhlasom matky zobral v roku 2011 maloletú V. k sebe na prázdniny a od tohto obdobia sa maloletá nemohla so žalovanou stykať a žalobca jej povedal, že matka je chorá a lieči sa. Následne došlo k totálnemu styku žalovanej s deťmi. Právny zástupca vykonal aj právny rozbor predmetnej veci s tým, že ak chceme zistiť či určité správanie obdarovaného je hrubým porušením dobrých mravov, musíme vychádzať z objektívneho hľadiska, teda že správanie obdarovaného musí byť celospoločensky vnímané ako neslušné, či nemorálne, nepostačuje iba subjektívny pocit darcu. Musí tu byť porušenie dobrých mravov značnej intenzity alebo sústavné porušovanie a zároveň je potrebné zistiť, či sám darca sa nespráva k obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi. Mal zato, že v danej veci neboli splnené podmienky hrubé porušenia dobrých mravov žalovanej voči žalobcovi, resp. členom jeho rodiny, konkrétne k synovi M..

K tomuto stanovisku žalovanej písomné vyjadrenie zaslal aj právny zástupca žalobcu. Nesúhlasil s tým, žeby sa žalovaná nikdy nedopustila hrubého porušenia dobrých mravov voči svojim deťom, nakoľko sa vždy o deti riadne starala, poskytovala im dennú osobnú starostlivosť, deti boli pripravené do školy kde dosahovali dobré výsledky a dobrú starostlivosť o zdravie detí potvrdili aj lekári. Zdôraznil, že vyššie uvedené nevyučuje to, aby zo strany matky došlo k žalobcom opisovanému porušovaniu dobrých mravov. Ako možno potom hodnotiť správanie sa matky, ktorá sa deťom vyhráza, citom ich vydiera, neustále skúma citový život otca detí, pričom deti využíva ako nástroj na túto činnosť, stresuje ich tým, že kričí a vyhráza sa samovraždou, spôsobuje nebezpečenstvo ohrozenia ich života či zdravia. A ako inak možno hodnotiť dokonca následný pokus o samovraždu, ktorý je preukázateľný, nakoľko bola žalovaná hospitalizovaná po užití väčšieho množstva liekov na psychiatrickom oddelení v nemocnici v Levoči, ak nie ako splnenie svojich dovtedajších vyhrážok? V tejto súvislosti poukázal hlavne na výpovede syna účastníkov konania, M. Ž., v rámci trestného konania. Tiež na výpovede, ktoré sú súčasťou spisu o zverenie maloletých detí M. a V. do osobnej starostlivosti otca, ktoré bolo vedené na Okresnom súde v Kežmarku pod sp. zn. 6P 57/2011 alebo ktoré sú súčasťou spisu v konaní o zmenu zverenia maloletej V. do osobnej starostlivosti matke, ktoré bolo vedené na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 14P 169/2013. Mal zato, že správanie sa žalovanej k jej deťom, najmä k synovi M., u ktorého citová frustrácia vyvrcholila útekom z domu k otcovi, každopádne napĺňa hmotno-právnu vrátenia daru, ktorou je hrubé porušovanie dobrých mravov, nakoľko v tomto prípade boli dobré mravy porušené nielen závažným spôsobom, ale aj opakovane, ako vyplýva z jednotlivých výpovedí M. Ž. vo vyššie uvedených konaniach. Zdôraznil tiež, že s ohľadom na skutočnosti zistené v konaní 6P 57/2011 vedenom na OS v Kežmarku a s ohľadom na vykonané dôkazy vrátane znaleckého posudku PhDr. Kandalu boli obe deti žalobcu a žalovanej zverené do osobnej starostlivosti otca - teda žalobcu, a styk s matkou - teda žalovanou bol zakázaný. Súd teda na základe všetkých dostupných informácií a dôkazov vyhodnotil správanie sa žalovanej ako matky ku svojim deťom ako tak závažné, že dôsledkom toho bol zákaz styku žalovanej s oboma deťmi. Rozsudok Okresného súdu bol potvrdený Krajským súdom. Mal teda zato, že neustále trvajúci zákaz styku matky s oboma deťmi je sám o sebe skutočnosťou potvrdzujúcou, že zo strany

matky muselo nevyhnutne dôjsť k hrubému porušeniu dobrých mravov, ak nie k trestnému činu, a teda v žiadnom prípade nemožno súhlasiť s názorom žalovanej o tom, že do dnešného dňa nebolo preukázané žeby správanie sa žalovanej bolo sústavné alebo značnej intenzity. Ak sú isté časové nezrovnalosti vo výpovedi M. Ž., zdôraznil skutočnosť, že nie je podstatné kedy presne k inkriminovaným citovým, či iným útokom zo strany žalovanej došlo, ale to, že sa tak naozaj stalo a spôsobili u oboch maloletých detí následky spočívajúce v úzkosti, strese, strachu, citovej nestabilite, nevyrovnanosti čo odmietaní matky, čoho dôsledkom bol zákaz styku. V súvislosti s tvrdením, že darca sa môže domáhať vrátenie daru na základe výzvy na vrátenie daru, ktorú adresuje obdarovanému a že táto podmienka splnená nebola v danom prípade, nakoľko nikdy takáto výzva žalovanej doručená nebola. Právny zástupca žalobcu poukázal na výklad v súlade s konštantnou judikatúrou v zmysle ktoré sa za prejav vôle darcu voči obdarovanému na vrátenie daru považuje aj podanie žaloby, ktorou sa žalobca domáha vrátenie daru a to v okamihu jej doručenia obdarovanému. V takomto prípade výzvu darcu na vrátenie daru nahrádza samotná žaloba, ak spĺňa predpísané náležitosti hmotného práva a sú v nej uvedené konkrétne skutočnosti v ktorých darca vidí porušenie dobrých mravov voči nemu alebo členom jeho rodiny (napr. rozhodnutie NS ČR z 12.12.2002 sp. zn. 22Cdo 1620/2001). Pokiaľ išlo o námietky k svedeckej výpovedi X. E., právny zástupca žalobcu uviedol vo vyjadrení, že tento nemohol s úplnou istotou poznať presný obnos peňazí, bol poverený žalobcom k zámene približne 80 kg desaťkorunačiek. Je však nepochybné, že k odovzdaniu čiastky vo výške uplatňovanej žalobcom v tomto konaní nepochybne došlo. Právny zástupca žalobcu mal zato, že v tomto konaní bolo dostatočne hodnoverným spôsobom preukázané, že žalobca daroval v žalobe uplatňovanú čiastku žalovanej, a to nielen s ohľadom na tvrdenie žalobcu, ale s ohľadom na svedecké výpovede. Nakoľko je potrebné peniaze považovať v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka za vec hnuiteľnú, a tieto boli odovzdané a prevzaté priamo pri darovaní, nebolo potrebné vyhotovovať darovaciu zmluvu v písomnej forme a teda je nutné ju považovať za platný právny úkon. V súvislosti s hmotnoprávnou podmienkou hrubého porušenia dobrých mravov zo strany obdarovaného poukázal nato, že nakoľko bol zakázaný styk žalovanej s oboma jej deťmi, musela sa nevyhnutne dopustiť správania dosahujúceho intenzitu hrubého porušenia dobrých mravov.

Písomnou reakciou na toto vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu bolo vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej datované dňom 3.2.2015 v ktorom poukázal na všetky doterajšie prednesy a písomné podania v priebehu konania s tým, že doposiaľ vykonaným dokazovaním nebol preukázaný základný predpoklad vzniku záväzkového vzťahu z titulu darovacej zmluvy a teda aktívnej legitímácie na podanie predmetnej žaloby. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že sumu 700.000,- Sk, ktorú mal darovať žalovanej v roku 1998 odovzdal žalovanej priamo do rúk. Toto preukázané nebolo. Pokiaľ sa jedná o kúpu predmetného bytu, ten bol kúpený v roku 1996, čo bolo preukázané kúpnu zmluvou. Svedkyňa S. S., ktorá bola predávajúcou bytu v roku 1996 na pojednávaní dňa 22.1.2015 jednoznačne uviedla, že finančné prostriedky neobdržala od žalovanej ale tieto jej dal osobne p. Ž. a to vo výške 290.000,- Sk. Ďalej svedkyňa uviedla, že tieto prostriedky jej vyplatil v prítomnosti nejakého iného pána na ktorého si už vzhľadom na odstup času nepamätala presne. Touto výpoveďou bolo jednoznačne vyvrátené tvrdenie žalobcu o odovzdaní sumy 700.000,- Sk žalovanej, ale aj tvrdenie svedka E.. Táto svedkyňa jednoznačne uviedla, že jednala ohľadom kúpy bytu jedine s pánom Ž. a po podpise zmluvy dostala peniaze od neho a viac sa nevideli. Na základe týchto skutočností bolo jednoznačne preukázané, že nedošlo v danom prípade k žiadnemu darovaniu sumy 700.000,- Sk žalovanej. Bolo iba preukázané, že žalobca vyplatil sumu 290.000,- Sk za byt predávajúcej. Nebolo preukázané, žeby akúkoľvek inú sumu dal odporkyni ako dar, ktorý by osobne prijala, jednak na kúpu bytu ale aj na rekonštrukciu bytu. Žalovaná v tomto byte ani nikdy nebyvala.

Z výsledkov vykonaného dokazovania, z výsluchu účastníkov, svedkov, z prednesov a písomných podaní právnych zástupcov účastníkov, z rozsudku Okresného súdu Kežmarok pod sp. zn. 6P 57/2001, z rozsudku Krajského súdu Prešov pod sp. zn. 1CoP 51/2012 z 18.7.2012, z rozhodnutia o zmene priezviska, z trestného oznámenia z 3.6.2011, z notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Štefanom Siskovičom so sídlom Štefánikova ulica č. 873/12, Poprad dňa 17.2.1996 pod sp. zn. N29/96, NZ 29/96, z výpisu z listu vlastníctva č. XXX pre okres Kežmarok, obec N. N. I., k. ú. N.Š. N. I. ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd preukázané, že predmetom tohto konania bolo vrátenie finančného daru vo výške 23.234,74 eur, ktorý mal žalobca poskytnúť žalovanej, podľa jeho tvrdenia, za účelom kúpy a následnej opravy bytu. Tento dar mal žalobca poskytnúť žalovanej v hotovosti v roku 1998. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX pre okres Kežmarok, obec N.N. N. I., k. ú. N. N. I. súd zistil, že predmetný byt nadobudla žalovaná na základe kúpnej zmluvy spísanej formou notárskej zápisnice N29/96, ktorej vklad bol povolený pod V231/96. Kúpna zmluva bola spísaná formou notárskej zápisnice N29/96, NZ29/96

dňa 17.2.1996 na notárskom úrade JUDr. Štefana Siskoviča, pred notárom JUDr. Štefanom Siskovičom. Predávajúcou v zmysle tejto kúpnej zmluvy bola pani S. S., narodená XX.X.XXXX a kupujúcou žalovaná, teda S. S., narodená XX.X.XXXX. V článku II. tejto zmluvy sa uvádza, že predávajúce odpredáva byt špecifikovaný v bode I. tejto notárskej zápisnice do výlučného vlastníctva kupujúcej, za dohodnutú kúpnu cenu v sume 282.914,- Sk. Nie je teda pravdou, žeby žalobca mohol poskytnúť v roku 1998 žalovanej v hotovosti finančný dar v celkovej sume 700.000,- Sk, po prepočte na súčasnú menu 23.235,74 eur, na základe ústne uzatvorenej darovacej zmluvy, za účelom kúpy a následnej opravy kúpeného bytu žalovanou. Tento byt, ako vyplýva z vyššie uvedeného, bol kúpený v roku 1996, teda dva roky predtým, ako to tvrdil žalobca. Keď uvádzal, že nemohol vedieť, vzhľadom na značný časový odstup, kedy došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, ale zároveň na pojednávaní tvrdil, že pri uvedení tohto údaju vychádzali (rok 1998) z toho, čo je uvedené v katastri, tak je nepochybné, že práve z verejnej listiny, čiže z listu vlastníctva č. XXX vedenom na Okresnom úrade Kežmarok, správa katastra ku ktorej má prístup každý občan, jednoznačne vyplýva, že tento byt bol zakúpený v roku 1996 a tiež vklad kúpnej zmluvy do katastra bol povolený v roku 1996. V čase podania žaloby bola žalovaná ešte aj vlastníčkou tohto bytu, ktorý následne v roku 2013 predala. Žalovaná popierala, žeby finančné prostriedky na kúpu bytu a následnú rekonštrukciu jej bol žalobca odovzdal do rúk. Toto korešponduje aj s výpoveďou svedkyne S. (č. I. 158), ktorá jednoznačne uviedla, že finančné prostriedky neobdržala od žalovanej, ale tieto jej dal osobne pán Ž., a to vo výške 290.000,- Sk. Uviedla že jej ich vyplatil v prítomnosti nejakého iného pána, na ktorého si, vzhľadom na odstup času, presne nepamätá. Je pravdou, že od predaja bytu do výpovede svedkyne uplynul značný časový odstup (1996 - 2015), a preto na všetky podrobnosti ohľadom kúpy bytu si svedkyňa už pamätať nemusela. Jednoznačne však uviedla, že o kúpe jednala len s pánom Ž. a po podpise zmluvy dostala peniaze len od pána Ž. a viac sa nevideli. Preukázané v konaní teda bolo len to, že žalobca vyplatil sumu 290.000,- Sk za byt predávajúcej, svedkyňa S.. To, žeby akúkoľvek inú sumu bol ako dar poskytol žalovanej, ktorý by ona bola prijala na kúpu bytu, na jeho rekonštrukciu, preukázané nebolo. Svedkyňa S. je svedkyňou bez vzťahu k účastníkom konania. Výpoveď svedka X. E. a ním uvádzané skutočnosti vzbudzujú pochybnosť o ich pravdivosti. Je to svedok, ktorý od roku 1994, v podstate až do súčasnosti pracoval pre žalobcu, a ako sám uviedol bol jeho pravou rukou. Tento svedok hovoril o odovzdaní sumy 720.000,- Sk žalovanej, teda nie sumy 700.000,- Sk, ale takisto sa nevedel vyjadriť, za akým účelom mali byť peniaze dané žalovanej (výpoveď svedka E. č. I. 130-131 spisu). Ďalší vypočutý svedok ktorého navrhol vypočuť žalobca, syn účastníkov M. Ž., sa k otázke kúpy bytu samozrejme vyjadriť nemohol vedieť, keďže sa narodil v roku 1995 a byt bol zakúpený v roku 1996. Strana žalobcu sa priebehu konania vyjadrovala a kládla dôraz predovšetkým na hrubé porušovanie dobrých mravov zo strany obdarovanej, teda žalovanej voči žalobcovi, resp. synovi M. Ž.. Okrajovo sa vyjadrovali aj k otázke odovzdania finančnej hotovosti za účelom kúpy a opravy bytu z rúk žalobcu do rúk žalovanej. Mali zato, že v konaní bolo dostatočne hodnoverným spôsobom preukázané, že žalobca daroval v žalobe uplatňovanú finančnú čiastku žalovanej, a to nie len s ohľadom na tvrdenia žalobcu, ale aj s ohľadom na svedecké výpovede. Keďže je potrebné peniaze považovať v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka za vec hnutelnú, a tieto boli odovzdané a prevzaté priamo pri darovaní, nebolo potrebné vyhotovovať darovaciu zmluvu v písomnej forme, a teda je nutné ju považovať za platný právny úkon. Samozrejme s tým, že peniaze sú hnutelnou vecou, súd súhlasí, a teda následne aj so skutočnosťou, že nie je potrebné, aby darovacia zmluva, predmetom ktorej sú peniaze, bola vyhotovená v písomnej forme. Avšak absolútne nie je možné súhlasiť, že bolo dostatočne hodnoverným spôsobom preukázané, že žalobca daroval túto finančnú hotovosť žalovanej, pričom sa poukazovalo aj na výpovede svedkov. Ako je vyššie uvedené, zo svedeckých výpovedí takýto záver nevyplýva, práve naopak, jediná osoba ktorá sa hodnoverným spôsobom z vypočutých svedkov mohla vyjadriť od koho peniaze za predaj bytu a v akej sume obdržala, teda pani S. uviedla, že išlo o sumu 290.000,- Sk a obdržala ich od pána Ž., s ktorým ako jediným ohľadom predaja a kúpy bytu aj jednala.

Podľa § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka darovacia zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma.

Vykonaným dokazovaním, teda nebol preukázaný základný predpoklad vzniku záväzkového vzťahu z titulu darovacej zmluvy a teda ani aktívna legitímácia žalobcu na podanie predmetnej žaloby. Pre zhrnutie súd uvádza že, byt bol zakúpený v roku 1996, nie v roku 1998, ako to uvádzal žalobca, čo bolo preukázané kúpnu zmluvou. Svedkyňa S. S., ktorá bola predávajúcou bytu v roku 1996 na pojednávaní 22.1.2015 jednoznačne uviedla, že finančné prostriedky neobdržala od odporkyne, ale jej ich dal osobne pán Ž. vo výške 290.000,- Sk (9.626,23 eur). Touto výpoveďou bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu o darovaní sumy 700.000,- Sk žalovanej a taktiež tvrdenie svedka E., zamestnanca navrhovateľa od

roku 1994 do roku 2014. Svedkyňa uviedla, že jednala výlučne s pánom Ž. ohľadom kúpy bytu, a po podpise zmluvy dostala peniaze od neho a viac sa nevideli. Nebolo teda preukázané poskytnutie daru, vrátenie ktorého je predmetom tohto konania. Preukázané bolo iba to, že žalobca vyplatil predávajúcej sumu 290.000,- Sk za byt. Logicky teda, ak neexistoval žiaden dar, nie je možné sa domáhať ani jeho vrátenia. Základnými predpokladmi darovania, je uzavretie darovacej zmluvy, ktorá predstavuje právny titul darovania (titulus), odovzdanie predmetu obdarovanému (modus). Vecno-právne účinky darovacej zmluvy, ktorej predmetom je hnuiteľná vec, nastávajú až odovzdaním predmetu daru do vlastníctva obdarovaného (tradícia). Odovzdanie je dovŕšené prevzatím veci obdarovaným a vtedy prechádza naňho vlastnícke právo k hnuiteľnej veci. Z vyššie uvedeného v súlade s platnou právnou úpravou je zrejmé, že k uzavretiu darovacej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou, predmetom ktorej by bolo odovzdanie finančnej hotovosti 700.000,- Sk žalobcom žalovanej, nikdy nedošlo. Keďže takáto zmluva uzavretá nebola, nie je možné sa ani domáhať vrátenia neexistujúceho daru.

V priebehu konania sa veľký priestor v rámci dokazovania venoval dôvodom prečo žalobca žiada vrátiť predmetný finančný dar od žalovanej, akým spôsobom sa dopustila hrubého porušovania dobrých mravov voči synovi účastníkov konania, teda aj voči synovi žalobcu. Tieto okolnosti, vzhľadom na neexistujúcu darovaciu zmluvu, pre rozhodnutie súdu neboli relevantné, možno ale okrajovo sa zaoberať aj tým, že predpokladom darovania daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Judikatúra pri hrubom porušení dobrých mravov používa pojem značná intenzita alebo sústavné porušovanie. Súd má zato, že nebolo preukázané ani takéto správanie sa žalovanej voči žalobcovi, resp. voči ich spoločnému synovi M.. Matka, teda žalovaná sa nesprávala zle, ani z jeho výpovede táto skutočnosť nevyplynula, starala sa oňho a o jeho sestru od narodenia. Opísal niektoré incidenty kedy sa matka vyhrážala samovraždou. Vo výpovedi M. v tomto konaní, v porovnaní s konaním v ktorom predmetom bolo vrátenie nehnuteľnosti a ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod spisovou značkou 8C 178/2013, ako aj v rámci trestného konania (zápisnica o trestnom oznámení zo dňa 3.6.2011) sú určité rozdiely, avšak vzhľadom na vyššie uvedené k tejto otázke, súvisiacej v hrubom porušení dobrých mravov sa súd bližšie, v rámci tohto odôvodnenia, vyjadrovať nebude. V každom prípade má zato, že nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov zo strany žalovanej voči M. Ž.D., a absolútne chýba značná intenzita alebo sústavné porušovanie dobrých mravov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalovaná mala v konaní plný úspech. Trovy predstavujú trovy právneho zastúpenia za 9 úkonov po 386,74 eur (prevzatie veci a príprava, vznesenie námietky zaujatosti zo 6.3.2013, písomné vyjadrenie k návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 8.7.2013, účasť na pojednávaniach 3.11.2014, 8.12.2014, 29.12.2014, 22.1.2015, 3.2.2015, 16.2.2015) z 3 krát režijného paušálu roku 2013 po 7,81 eur, 3 krát režijného paušálu roku 2014 po 8,04 eur z 3 krát režijného paušálu roku 2015 po 8,39 eur, z náhrady cestovného v dňoch 3.11. a 8.12.2014 22.1. a 16.2.2015 spolu vo výške 70,14 eur, teda dni kedy sa uskutočnili pojednávania ako aj z náhrady za stratu času v tieto dni vždy za dve polhodiny spolu vo výške 81,56 eur. Trovy právneho zastúpenia bez DPH predstavujú sumu 3.705,08 eur a spolu s 20 % DPH 4.446,10 eur. Trovy treba poukázať na účet právneho zástupcu žalovanej JUDr. Mariána Gelenekyho advokáta, Advokátska kancelária, Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, a to na účet vedený v Slovenskej sporiteľni a.s. pobočka Stará Ľubovňa číslo účtu 0103872290/0900, VS 22013, KS 0308.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).